

ingen Uenighed. Vi ere Alle enige om, at de gjældende Love skulde respecteres, og at man skal være betænkelig ved at gjøre sin Ret gjældende til at kunne nægte de Udgifter, som disse Love medføre; det er der ingen Uenighed om. Spørgsmaalet vilde da være, hvorvidt Respec-ten skulde gaae; at man skjodesløst, letfindig, uden Betænkning skulde gaae hen og nægte saadanne Udgifter, vilde jo være Galsskab; det kan ikke tænkes, at man skulde gjøre det, og naar der forelaae gode og gyldige Grunde til at gjøre det, saa har man jo Ret til at gjøre det, naagtet man ellers i det Hele respecterer de gjældende Love. Den ærede Rigsdagsmand kunde ikke see, at der var nogen virkelig Betydning i Grundlovens §§ 16 og 17, naar hans Mening ikke var den gjældende. So, der er en meget god Betydning i dem, thi de forhindre, at Kongen selv kan bestemme sin Civil-liste og det kongelige Huses Apanager; der staaer i §§ 16 og 17, at disse skulde bestemmes ved Lov, og derved sikkes hele den lovgivende Magts, altsaa ikke Regjeringens alene, men Rigsdagens Samthkke med Hensyn til Størrelsen af Civillisten og Apanagerne, og det skulde jeg dog troe var en overmaade gyldig Grund; og en Grund, der giver disse Paragrapher, hvorfomhelst de end staae, en stor Betydning; de staae altsaa ikke ørkesløse, men som en Sikkring for, at den lovgivende Magts Samthkke skal være tilstede med Hensyn til en kommende Konges Civilliste og det kongelige Huses Apanager. Den ærede Rigsdagsmand vilde ogsaa bevise Noget for sin Mening ved at anføre, at det jo ofte er Tilfældet, at Finantsudvalget, hvori det faaer Medhold af Folkethinget, foreslaaer at nægte en vis Summa paa Finantsloven, fordi man vil have det Forhold, som Summen angaaer, ordnet ved Lov; men seer ikke den ærede Rigsdagsmand, at dersom hans Fortolkning af Spørgsmaalet blev den gjældende, kunde man slet ikke komme til at ville have den Slags Sager afgjorte ved Lov. Jeg mener altsaa, at han, da han ikke har været opmærksom ved det, maa have stundset og tænkt: Din Opfattelse maa dog have sine Skavanker, da jeg seer, at Rigsdagen saa ofte gaaer den Vej, at den hellere vil have en Sag bestemt ved Lov end igjennem Finantsloven; og

da det nu er ganske naturligt, at alle saadanne lovgivende Forsamlinger gjerne ville haandhæve den største Ret, de kunne, synes jeg, den ærede Rigsdagsmand maa være bleven tvivlsraadig med Hensyn til sin egen Opfattelse ved at lægge Mærke dertil. Det viser ogsaa, at han er aldeles enestaaende med den Fortolkning, thi det er ganske rigtigt, at naar man forstaaer det hele Spørgsmaal saaledes, som jeg troer Fleertallet af Rigsdagens Medlemmer og Regjeringen forstaae det, saa kan der være gode og gyldige Grunde til at ønske at faae en Sag afgjort ved Lov istedetfor forbigaende ved Finantslovens Behandling.

Den ærede Rigsdagsmand kom med en Slutningsubtalelse, men jeg veed virkelig ikke, hvad han vilde opnaae derved, naar det ikke skulde være en Formaning til den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) om at være forsigtig. Det kan jo vist ikke skade, at den nævnte ærede Rigsdagsmand faaer en saadan Formaning, og det er ganske rigtigt, at det ærede Medlem, der saa nyhlig er indtraadt i Folkethinget, og altsaa ikke tidligere har havt Leilighed til at give en saadan Formaning, benytter den første Leilighed til at give en saadan, det finder jeg ganske naturligt. Jeg har ogsaa tænkt mig, at det muligt kunde være, at han, da han ikke har kunnet deeltage i de forffjellige Loves Behandling, vilde have, at man nu skulde see, hvorledes han vilde have stillet sig, dersom han havde siddet her paa den Tid, de bleve forhandlede, og derved fremkalde Betslagelse fra hans Vælgere over, at de ikke tidligere havde sat ham herind i Thinget, fordi han derved ikke har kunnet komme til at gjøre sine Anskuelser gjældende i behørig Tid, navnlig med Hensyn til denne Embedslov, som jo maatte ligge et Nar over paa Grund af Uenighed mellem den lovgivende Magts forffjellige Afdelinger. Det kan være meget muligt, at dersom den ærede Rigsdagsmand havde siddet her, vilde de Embedsmænd, der maatte savne denne Lov et Nar, maaskee ikke kommet til at savne den. Han er saa begavet, at han maaskee vilde have overbevist om, at det var vigtigt at holde paa den Bestemmelse, der forhindrede Lovens Ud- komme i den paagjældende Session; men det